

Høring om justering av hovudsgudstenesta

Svar på høyrings spørsmål frå Skånevik sokneråd

Først av alt: Det opplevast ugreitt at all dokumentasjon, inkl. høyringsbrevet, berre kjem på bokmål. Det er ikkje verdig ei landsdekkande kyrkje der to målformer er sidestilt.

1a: Hvordan mener dere gudstjenestereformen har påvirket gudstjenestelivet i deres menighet og i Den norske kirke?

Denne reforma kunne vi gjerne vore forutan.

Høringsspørsmål 3e: Er dere enige i at samlingsbønnen ikke lenger blir obligatorisk, men et valgfritt ledd?

Det har fungert svært bra med samlingsbøn. Liturgen har stort sett utelatt Dagens bøn, sidan det har blitt opplevd som for mykje.

Dersom ein vel å ha inngangsbøn, bør det opnast for at Dagens bøn kan bli bedt her.

Høringsspørsmål 3 f: Har dere endringsforslag eller kommentarer til leddet syndsbekjennelse i høringsforslaget?

Syndevedkjenninga frå 77-liturgien hadde formuleringar som trefte mange heime. Den bør vere eit alternativ.

Ei syndevedkjenninga med utgangspunkt i Bibelens salme 51 bør også vere eit alternativ.

Høringsspørsmål 3i: Er dere enige i at ledd 8 Dagens bønn blir obligatorisk i alle hovedgudstjenester, og ikke et valgfritt ledd?

Dagens bøn kan utelatast her, dersom den blir brukt som inngangsbøn. Vi er glade for plasseringa av inngangsbøna.

Høringsspørsmål 4: Har dere endringsforslag eller kommentarer til hoveddel II. Ordet?

Ein bør stå under all lesing av Guds ord.

Det er svært uheldig at ein skal sitje medan noko av Guds ord blir lest, men stå medan andre delar blir lest. Det er merkeleg at liturgien blir nytta til å markere at det er forskjell på Guds ord. Ved å reise seg for evangeliet, markerast det at desse tekstane er viktigare eller meir verd vår vyrndnad enn tekstar frå Det gamle testamente og breva. Men vår tru er at heile Bibelen vitnar om Kristus.

Dessutan er det jo vel kjent at evangelia er mellom den yngste litteraturen i Det nye testamente, altså den som er fjernast frå Kristus i tid ved nedskriving.

Difor kan det synest som ein litt ureflektert tanke om at sidan evangelia handlar om Jesus, er dei meir verdt å stå for enn t. d. Paulus sine brev. Men Paulus så vel som profetane og Mosebøkene handlar alle om Guds frelsesplan, og til sjuande og sist om Kristus.

Ved å markere forskjell i grad av viktighet ved at vi reiser oss for nokre av Bibelen, men ikkje for alt, er ikkje opplevinga at ein aukar respekten for noko av Guds ord. Tvert om er signalet at andre delar derimot er av mindre betydning. Dette er uheldig.

Vi bed om at ein anten står for alt, eller tar den praktiske tilnærminga og sit for all tekst. Prinsipielt er det jo ikkje noko i vegen for det, for ein sit jo alltid medan evangeliet blir lest langfredag.

Dessutan opplevast det merkeleg at ein vel å gå frå ein 5-delt ordo til no berre å ha fire delar. Det er vanskeleg å sjå gode argumenter for denne endringa, og høyringsdokumentet bidrar ikkje i så måte.

Vi vil ikkje at hovudpunkt 4: Forbøn skal utelatast.

Det er så enkelt pedagogisk i møte med kyrkjelyd eller t. d. konfirmantar å gjere greie for meininga med dagens femdelte ordo som ei oppskrift på alt menneskeleg samvær, også når vi er saman med Gud. Det er lett å forstå:

- 1 – Inngang: Ein blir ønskt velkommen.
- 2 – ordet: Ein høyrer Gud tale.
- 3 – forbøn: Ein gjev eit tilsvar.
- 4 – nattverd: Ein et i lag.
- 5 – sending: Ein går velsigna frå samværet.

Å gjere vårt takkoffer til ein del av nattverdsliturgien synest merkeleg og i grunnen lite luthersk.

Dessutan er det eit viktig diakonalt aspekt ved å ha del 4 – forbøn som eit eige punkt i gudstenesta. Iallfall når kyrkjelydens vel å ha kunngjeringar på sin tradisjonelle plass etter salmen etter preika. Då blir opplevinga slik:

1. Gudstenesta og høyring av ordet er kyrkjelydens samlande fellesskap.
2. Men i kyrkjelyden skjer det også mykje anna – kunngjeringar.

3. Som kyrkjelyd er vi del av eit større heile, og difor bed vi både for det som skjer lokalt, men også for kyrkja i Noreg og verda og likeeins for heile verda som så.

4. Deretter viser vi at vår bøn er meir enn berre prat – når vi reiser oss og bed ikkje berre med munn og tanke, men med våre pengar. Slik blir diakoni ikkje berre ein plan som diakoniutvalet til soknerådet snakkar om, men noko som skjer frå sundag til sundag for *heile kyrkjelyden*.

Dessutan er det ei uheldig samanblanding når det skal gjerast eit liturgisk poeng av at elementa til nattverden blir bore inn saman med våre pengar. For medan sjølv det minste barn forstår at vi ikkje kan drive kyrkjelyd utan økonomisk støtte, ønskjer vi ikkje at korkje barn eller vaksne skal leiast til å tru at Gud treng våre gåver for å gje oss sin nåde. Difor er det godt å halde desse to åtskilt: Offeret og frambering av nattverdens element.

Høringsspørsmål 5c: Er dere enige i at takkofferet inngår i nattverdliturgien, og ikke i forbønnsleddet?

Det er veldig vanskeleg å forstå bakgrunnen for dette valet, bortsett frå høyringsbrevet vage "enigheten som uttrykkes i den Felles luthersk-katolske minnemarkering av reformasjonen" der sitatet bekrefter vår reservasjon mot sammenblanding av offer og nattverd, i det ein må gå til eit nektande utsegn for å finne støtte hos Luther: Luther kunne likevel se...

Vi er svært usamd i at offeret blir ein del av nattverden, sjå svar under høyringsspørsmål 4.

Høringsspørsmål 7: Har dere kommentarer eller endringsforslag til hoveddel IV. Sendelse?

Det bør vere valfritt om kyrkjelyden skal stå under siste salmen eller ikkje. Å reise seg under siste salme fungerer fint om ein er 60-80-100 menneske til stades, men er mest kleint når ein berre er 6-8-10. Då blir det å reise seg berre ei forsterka markering av at ein er få til stades.

Ein bør heller satse på å stå under all tekstlesing, sjå svar ovanfor.